32000L0013

DIRECTIVA 2000/13/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 20 martie 2000
privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la etichetarea și prezentarea produselor alimentare, precum și la publicitatea acestora

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([2]),

întrucât:

(1) Directiva 79/112/CEE a Consiliului din 18 decembrie 1978 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la etichetarea și prezentarea produselor alimentare, precum și la publicitatea acestora ([3]) a fost modificată în mai multe rânduri și în mod substanțial ([4]). În scopul clarificării și raționalității, este necesară codificarea directivei respective.

(2) Diferențele între actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre referitoare la etichetarea produselor alimentare pot împiedica libera circulație a acestor produse și pot crea condiții de concurență inegale.

(3) Este în consecință necesar să se apropie aceste legislații pentru a contribui la funcționarea pieței interne.

(4) Obiectul prezentei directive trebuie să fie adoptarea normelor comunitare, cu caracter general și orizontal, aplicabile tuturor produselor alimentare introduse pe piață.

(5) Dimpotrivă, normele cu caracter special și vertical, care privesc numai anumite produse alimentare determinate, trebuie să fie stabilite în cadrul dispozițiilor care se referă la aceste produse.

(6) Orice reglementare cu privire la etichetarea produselor alimentare trebuie să se întemeieze, înainte de orice, pe imperativul informării și protecției consumatorului.

(7) Acest imperativ implică posibilitatea ca statele membre să poată impune, respectând normele tratatului, cerințe lingvistice.

(8) O etichetare detaliată privind natura exactă și caracteristicile produselor, care permite consumatorului să aleagă în cunoștință de cauză, este cea mai adecvată în măsura în care acesta creează cele mai puține obstacole în calea libertății schimburilor.

(9) Este așadar necesar să se stabilească lista mențiunilor care trebuie să figureze în principiu pe etichetele tuturor produselor alimentare.

(10) Cu toate acestea, caracterul orizontal al prezentei directive nu a permis, într-o primă etapă, să se includă printre mențiunile obligatorii toate cele care trebuie să se adauge listei aplicabile în principiu totalității produselor alimentare, dar trebuie, într-o etapă ulterioară, să se adopte dispozițiile comunitare care tind să completeze normele existente.

(11) În plus, dacă, în absența normelor comunitare cu caracter special, statele membre trebuie să aibă capacitatea de a prevedea anumite dispoziții de drept intern care se adaugă dispozițiilor generale ale prezentei directive, este important, cu toate acestea, ca aceste dispoziții să se supună unei proceduri comunitare.

(12) Această procedură comunitară trebuie să ia forma unei decizii comunitare atunci când un stat membru dorește să adopte o nouă legislație.

(13) În afară de aceasta, trebuie să se prevadă posibilitatea, pentru legislatorul comunitar și în cazuri excepționale, de a se face o derogare de la anumite obligații stabilite în general.

(14) Normele de etichetare trebuie, de asemenea, să conțină interdicția de a induce cumpărătorul în eroare sau de a atribui produselor alimentare virtuți medicinale. Pentru a fi eficientă, această interdicție trebuie să fie extinsă asupra prezentării produselor alimentare și asupra publicității făcute în privința lor.

(15) În scopul facilitării schimburilor între statele membre, se poate prevedea ca, în etapa anterioară vânzării către consumatorul final, singurele informații despre elementele esențiale să figureze pe ambalajul exterior și ca anumite mențiuni obligatorii care trebuie să însoțească un produs alimentar preambalat să nu figureze decât pe documentele comerciale care se referă la acesta.

(16) Statele membre trebuie să aibă capacitatea, în funcție de condițiile locale și de împrejurările practice, de a stabili norme de etichetare a produselor alimentare vândute în vrac. Informarea consumatorului trebuie cu toate acestea să rămână asigurată în acest caz.

([1]) JO C 258, 10.9.1999, p. 12.
([2]) Avizul Parlamentului European, 18.1.2000 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 martie 2000.
([3]) JO L 33, 8.2.1979, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 97/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 43, 14.2.1997, p. 21).
([4]) A se vedea anexa IV, partea B.

(17) În scopul simplificării și accelerării procedurii, trebuie să se încredințeze Comisiei adoptarea măsurilor de aplicare cu caracter tehnic.

(18) Este cazul să se stabilească măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor de exercitare a competențelor de punere în aplicare conferite Comisiei [1].

(19) Prezenta directivă nu trebuie să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere a directivelor indicate în anexa IV, partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

(1) Prezenta directivă privește etichetarea produselor alimentare destinate a fi livrate ca atare consumatorului final, precum și anumite aspecte referitoare la prezentarea lor și la publicitatea făcută în jurul lor.

(2) Prezenta directivă se aplică, de asemenea, produselor alimentare destinate a fi livrate restaurantelor, spitalelor, cantinelor și altor colectivități similare, denumite în continuare „colectivități".

(3) În sensul prezentei directive,:

(a) „etichetare" înseamnă mențiunile, indicațiile, mărcile de fabrică sau de comerț, imaginile sau semnele care se referă la un produs alimentar și care figurează pe orice ambalaj, document, anunț, etichetă, inel sau manșetă care însoțesc sau se referă la acest produs alimentar;

(b) „produs alimentar preambalat" înseamnă unitate de vânzare destinată a fi prezentată ca atare consumatorului final și colectivităților, constituită dintr-un produs alimentar și din ambalajul în care a fost introdus înaintea prezentării sale pentru vânzare, pe care acest ambalaj îl acoperă în întregime sau parțial, dar în asemenea mod, încât conținutul să nu poată fi modificat fără ca ambalajul să fie deschis sau să suporte o modificare.

Articolul 2

(1) Etichetarea și normele în conformitate cu care se realizează nu trebuie:

(a) să fie de natură a induce cumpărătorul în eroare, în special:

(i) asupra caracteristicilor produsului alimentar și în special asupra naturii, identității, calităților, compoziției, cantității, durabilității, originii sau proveniență, modului de fabricare sau de obținere;

(ii) atribuind produsului alimentar efecte sau proprietăți pe care nu le are;

(iii) sugerând că produsul alimentar posedă caracteristici speciale, în timp ce toate produsele alimentare similare posedă aceleași caracteristici;

(b) sub rezerva dispozițiilor comunitare aplicabile apelor minerale naturale și produselor alimentare destinate unei alimentații speciale, să se atribuie unui produs alimentar proprietăți de prevenire, de tratament și de vindecare a unei boli umane sau să se evoce astfel de proprietăți.

(2) Consiliul, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 95 din tratat, stabilește o listă ne-exhaustivă a afirmațiilor în sensul alineatului (1) a căror utilizare trebuie, în orice caz, să fie interzisă sau restrânsă.

(3) Interdicțiile sau restricțiile prevăzute la alineatele (1) și (2) se aplică, de asemenea:

(a) prezentării produselor alimentare, în special a formei sau aspectului dat acestora sau ambalajului lor, materialului de ambalaj utilizat, modului în care ele sunt prezentate, precum și mediului în care ele sunt expuse;

(b) publicității.

Articolul 3

(1) Etichetarea produselor alimentare conține, în condițiile și sub rezerva derogărilor prevăzute la articolele 4-17, numai următoarele mențiuni obligatorii:

1. denumirea vânzării;

2. lista ingredientelor;

3. cantitatea de anumite ingrediente sau categorii de ingrediente în conformitate cu dispozițiile articolului 7;

4. pentru produsele alimentare preambalate, cantitatea netă;

5. data valabilității minime sau, în cazul produselor alimentare foarte perisabile din punct de vedere microbiologic, data limită a consumării;

6. condițiile speciale de conservare și de utilizare;

7. denumirea sau firma și adresa fabricantului sau a celui care ambalează produsul sau a unui vânzător stabilit în interiorul Comunității.

   Cu toate acestea, statele membre sunt autorizate, în ceea ce privește untul produs pe teritoriul lor, să nu ceară decât indicarea fabricantului, a celui care ambalează produsul sau a vânzătorului.

   Fără a aduce atingere informației prevăzute la articolul 24, statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre orice măsură luată în temeiul celui de-al doilea paragraf.

8. locul de origine sau de proveniență în cazurile în care omiterea acestei mențiuni ar putea induce consumatorul în eroare cu privire la originea sau proveniența reală a produsului alimentar;

9. modul de folosire, în cazul în care omiterea sa nu ar permite o folosire potrivită a produsului alimentar;

10. pentru băuturile care conțin mai mult de 1,2 % de alcool în volum, mențiunea titlului alcoolmetric pe unitatea de volum.

[1] JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot să mențină dispozițiile de drept intern care impun indicarea unității de fabricație sau de ambalare în ceea ce privește producția lor națională.

(3) Dispozițiile prezentului articol nu aduce atingere dispozițiilor mai precise sau mai extinse în materie de metrologie.

Articolul 4

(1) Dispozițiile comunitare aplicabile anumitor produse alimentare determinate și nu produselor alimentare în general pot deroga, în mod excepțional și fără a împiedica informarea cumpărătorului, de la obligațiile prevăzute la articolul 3 alineatul (1) punctele 2 și 5.

(2) Dispozițiile comunitare aplicabile anumitor produse alimentare determinate și nu produselor alimentare în general pot să prevadă alte mențiuni obligatorii în plus față de cele enumerate la articolul 3.

În absența lor, statele membre pot prevedea asemenea mențiuni în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 19.

(3) Dispozițiile comunitare menționate la alineatele (1) și (2) se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

Articolul 5

(1) Denumirea de comercializare a unui produs alimentar este denumirea prevăzută pentru acest produs în dispozițiile comunitare care i se aplică.

(a) În absența dispozițiilor comunitare, denumirea de vânzare este denumirea prevăzută de actele cu putere de lege sau actele administrative aplicabile în statul membru în care are loc vânzarea către consumatorul final sau către colectivități.

În lipsă, denumirea de comercializare este constituită din denumirea consacrată de utilizările în statul membru în care are loc vânzarea către consumatorul final sau colectivități ori dintr-o descriere a produsului alimentar și, dacă este necesar, a utilizării sale, care să fie suficient de precisă pentru a permite cumpărătorului să-i cunoască natura reală și să-l distingă de produsele cu care acesta ar putea fi confundat.

(b) Utilizarea în statul membru de comercializare a denumirii de comercializare sub care produsul este legal fabricat și comercializat în statul membru de producție este, de asemenea, admisă.

Cu toate acestea, atunci când aplicarea celorlalte dispoziții ale prezentei directive, în special cele prevăzute la articolul 3, nu este de natură să permită consumatorilor din statul membru de comercializare să cunoască natura reală a produsului și să îl distingă de produsele cu care ar putea fi confundat, denumirea de vânzare este însoțită de alte informații descriptive care trebuie să figureze în apropierea acesteia.

(c) În cazuri excepționale, denumirea de vânzare a statului membru de producție nu se utilizează în statul membru de comercializare atunci când produsul pe care ea îl desemnează se îndepărtează în asemenea măsură, din punct de vedere al compoziției sau al fabricării sale, de produsul cunoscut sub această denumire, încât dispozițiile de la litera (b) nu sunt suficiente să asigure, în statele membre în care se comercializează, o informare corectă a consumatorului.

(2) O marcă de fabricație sau de comerț sau o denumire de fantezie nu se pot substitui denumirii de comercializare.

(3) Denumirea de comercializare cuprinde sau este însoțită de o indicare a stării fizice în care se găsește produsul alimentar sau a tratamentului specific pe care l-a suferit (de exemplu: praf, liofilizat, congelat, concentrat, afumat), în cazul când omiterea acestei indicații poate crea o confuzie în mintea cumpărătorului.

Orice produs alimentar care a fost tratat cu radiații ionizante trebuie să poarte una dintre următoarele mențiuni:

— în limba spaniolă:

„irradiado” sau „tratado con radiación ionizante”;

— în limba daneză:

„bestrålet/ ……” sau „strålekonserveret” sau „behandlet med ioniserende stråling” sau „konserveret med ioniserende stråling”;

— în limba germană:

„bestrahlt” sau „mit ionisierenden Strahlen behandelt”;

— în limba greacă:

„επεξεργασμένο με ιονίζουσα ακτινοβολία” sau „ακτινοβοληµένο”;

— în limba engleză:

„irradiated” sau „treated with ionising radiation”;

— în limba franceză

„traité par rayonnements ionisants” sau „traité par ionisation”;

— în limba italiană:

„irradiato” sau „trattato con radiazioni ionizzanti”;

— în limba olandeză:

„doorstraald” sau „door bestraling behandeld” sau „met ioniserende stralen behandeld”;

— în limba portugheză: ă

„irradiado” sau „tratado por irradiação” sau „tratado por radiação ionizante”;

— în limba finlandeză:

„säteilytetty” sau „käsitelty ionisoivalla sätellyilä”;

— în limba suedeză:

„bestrålad” sau „behandlad med joniserande strålning”.

Articolul 6

(1) Lista ingredientelor este menționată în conformitate cu prezentul articol și cu anexele I, II și III.

(2) Indicarea ingredientelor nu este solicitată în cazul:

(a) — fructelor și legumelor proaspete, inclusiv cartofii, care nu au fost curățate, tăiate sau nu au făcut obiectul altui tratament similar;

— apelor gazoase, în a căror denumire apare această ultimă caracteristică;

— oțeturilor de fermentație, dacă aceastea provin exclusiv dintr-un singur produs de bază și dacă nici un alt ingredient nu a fost adăugat;

(b) — brânzeturilor;

— untului;

— laptelui și smântânii fermentate,

dacă nu au fost adăugate nici un alt fel de ingrediente, cu excepția produselor lactate, a enzimelor și a culturilor de microorganisme necesare fabricării sau a sării necesare fabricării brânzeturilor, altele decât cele proaspete sau topite;

(c) produselor care conțin numai un singur ingredient:

— cu condiția ca denumirea de comercializare să fie identică cu numele ingredientului sau

— cu condiția ca denumirea de vânzare să permită stabilirea naturii ingredientului fără riscul de a fi confundat.

(3) În ceea ce privește băuturile cu mai mult de 1,2 % alcool în volum, Consiliul, la propunerea Comisiei, stabilește, până la 22 decembrie 1982, normele de etichetare a ingredientelor.

(4) (a) „Ingredient" înseamnă orice substanță, inclusiv aditivii, utilizată în fabricarea sau prepararea unui produs alimentar și prezentă încă în produsul finit, eventual sub o formă modificată.

(b) Atunci când ingredientul dintr-un produs alimentar a fost el însuși elaborat plecând de la mai multe ingrediente, acestea din urmă sunt considerate ingrediente ale acestui produs.

(c) Nu sunt, cu toate acestea, considerate ingrediente:

(i) componenții unui ingredient care, în cursul procesului de fabricare, ar fost temporar extrași pentru fi reîncorporați apoi într-o cantitate care nu depășește conținutul inițial;

(ii) aditivii:

— a căror prezență într-un produs alimentar este datorată exclusiv faptului că erau conținuți într-unul sau mai multe ingrediente ale acestui produs și sub rezerva că nu mai îndeplinesc nici o funcție tehnologică în produsul finit;

— că sunt utilizați ca auxiliari tehnologici;

(iii) substanțele utilizate în dozele strict necesare ca solvenți sau suporturi pentru aditivi și arome;

(d) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2), se poate decide în anumite cazuri dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la litera (c) punctele (ii) și (iii).

(5) Lista ingredientelor este constituită de enumerarea tuturor ingredientelor din produsul alimentar, în ordinea descrescătoare a ponderii lor în momentul utilizării lor. Aceasta este precedată de o mențiune corespunzătoare care conține cuvântul „ingrediente". Cu toate acestea:

— apa adăugată și ingredientele volatile sunt indicate în listă în funcție de ponderea lor în produsul finit; cantitatea de apă adăugată ca ingredient într-un produs alimentar este determinată scăzând din cantitatea totală a produsului finit cantitatea totală a celorlalte ingrediente utilizate. Această cantitate poate să nu fie luată în considerare dacă, în greutate, ea nu depășește 5 % din produsul finit;

— ingredientele utilizate sub o formă concentrată sau deshidratată și reconstituite în timpul fabricației pot fi indicate în listă în funcție de ponderea lor înaintea concentrării sau deshidratării;

— atunci când este vorba de alimente concentrate sau deshidratate la care trebuie să se adauge apă, enumerarea poate să se facă în funcție de ordinea proporțiilor în produsul reconstituit, cu condiția ca lista ingredientelor să fie însoțită de o mențiune, cum ar fi „ingrediente ale produsului reconstituit" sau „ingrediente ale produsului gata de consum";

— în cazul amestecurilor de fructe sau de legume, în care nici unul nu predomină ca greutate în mod semnificativ, aceste ingrediente pot fi enumerate după o ordine diferită sub rezerva ca lista acestor ingrediente să fie însoțită de o mențiune, cum ar fi „în proporție variabilă";

— în cazul amestecului de mirodenii sau de plante aromatice, în care nici una nu predomină ca greutate în mod semnificativ, aceste ingrediente pot fi enumerate într-o ordine diferită sub rezerva ca lista acestor ingrediente să fie însoțită de o mențiune, cum ar fi „în proporție variabilă".

(6) Ingredientele sunt desemnate prin denumirea lor specifică, după caz, în conformitate cu normele prevăzute la articolul 5.

Cu toate acestea:

— ingredientele care aparțin uneia dintre categoriile enumerate în anexa I și care sunt componentele unui alt produs alimentar pot fi desemnate numai prin denumirea acestei categorii.

Pot fi adoptate modificări ale listei de categorii care figurează în anexa I, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

Cu toate acestea, indicația „amidon" care figurează în anexa I trebuie întotdeauna să fie completată prin indicarea originii sale vegetale specifice, atunci când acest ingredient poate să conțină gluten;

— ingredientele care aparțin uneia dintre categoriile enumerate în anexa II sunt obligatoriu indicate prin denumirea acestei categorii, urmată de denumirea lor specifică sau de numărul lor CE; în cazul unui ingredient care aparține mai multor categorii, este indicată cea care corespunde funcției sale principale în cazul produsului alimentar respectiv.

Modificările care trebuie aduse respectivei anexe în funcție de evoluția cunoștințelor științifice și tehnice sunt stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

Cu toate acestea, indicația „amidon modificat" care figurează în anexa II trebuie întotdeauna să fie completată cu indicarea originii sale vegetale specifice, atunci când acest ingredient poate să conțină gluten;

— aromele sunt desemnate conform anexei III;

— dispozițiile comunitare speciale care reglementează menționarea tratamentului cu radiații ionizante a unui ingredient vor fi adoptate ulterior în conformitate cu articolul 95 din tratat.

(7) Dispozițiile comunitare și, în absența lor, dispozițiile de drept intern pot prevedea pentru anumite produse alimentare că menționarea unuia sau a mai multor ingrediente determinate trebuie să însoțească denumirea de comercializare.

Procedura prevăzută la articolul 19 se aplică eventualelor dispoziții de drept intern.

Dispozițiile comunitare menționate în prezentul alineat sunt adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

(8) În cazul menționat la alineatul (4) litera (b), un ingredient compus poate să figureze în lista ingredientelor sub denumirea sa, în măsura în care aceasta este prevăzută de reglementare sau este consacrată prin folosire, în funcție de ponderea sa globală, cu condiția să fie urmat imediat de enumerarea propriilor sale ingrediente.

Această enumerare nu este, cu toate acestea, obligatorie:

(a) atunci când ingredientul compus reprezintă mai puțin de 25 % din produsul finit; cu toate acestea, această dispoziție nu se aplică aditivilor, sub rezerva alineatului (4) litera (c);

(b) atunci când ingredientul compus este un produs pentru care lista ingredientelor nu este impusă de reglementarea comunitară.

(9) Prin derogare de la alineatul (5), menționarea apei nu este cerută:

(a) atunci când se utilizează apă în procesul de fabricație numai pentru a permite reconstituirea în starea de origine a unui ingredient utilizat sub formă concentrată sau deshidratată;

(b) în cazul lichidului de acoperire care, în mod normal, nu se consumă.

Articolul 7

(1) Cantitatea unui ingredient sau a unei categorii de ingrediente care a fost utilizată în fabricarea sau prepararea unui produs alimentar este menționată în conformitate cu dispozițiile prezentului articol.

(2) Mențiunea prevăzută de prezentul articol este obligatorie:

(a) atunci când ingredientul sau categoria de ingrediente despre care este vorba figurează în denumirea de comercializare sau sunt în general asociate cu denumirea de comercializare de către consumator sau

(b) atunci când ingredientul sau categoria de ingredientele despre care este vorba sunt puse în evidență în etichetarea prin cuvinte, imagini sau o reprezentare grafică sau

(c) atunci când ingredientul sau categoria de ingrediente despre care este vorba sunt esențiale pentru a caracteriza un produs alimentar și a-l distinge de produsele cu care ar putea fi confundat datorită denumirii sau aspectului său sau

(d) în cazurile determinate după procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

(3) Alineatul (2) nu se aplică:

(a) unui ingredient sau unei categorii de ingrediente:

— a căror greutate netă scursă este indicată în conformitate cu articolul 8 alineatul (4) sau

— a căror cantitate trebuie să figureze deja pe etichetă în conformitate cu dispozițiile comunitare sau

— care sunt utilizate în doză slabă în scopul aromatizării sau

— care, deși figurează în denumirea de comercializare, nu pot să influențeze alegerea consumatorului din statul membru de comercializare din momentul în care variația de cantitate nu este esențială pentru a caracteriza produsul alimentar sau de natură să îl distingă de alte produse similare. În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2), se decide, în caz de dubiu, dacă condițiile prevăzute la prezenta liniuță sunt îndeplinite;

(b) atunci când dispozițiile comunitare speciale stabilesc în mod precis cantitatea de ingredient sau categoria de ingrediente fără a prevedea indicarea lor pe etichetă;

(c) în cazurile vizate la articolul 6 alineatul (5) a patra și a cincea liniuță;

(d) în cazurile stabilite după procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

(4) Cantitatea menționată, exprimată în procente, corespunde cantității de ingredient sau de ingrediente în momentul utilizării lor. Cu toate acestea, dispozițiile comunitare pot prevedea derogări de la acest principiu pentru anumite produse alimentare. Aceste dispoziții sunt stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

(5) Mențiunea prevăzută la alineatul (1) figurează fie în denumirea de vânzare a produsului alimentar, fie foarte aproape de această denumire, fie pe lista de ingrediente în raport cu ingredientul sau categoria de ingrediente de care este vorba.

(6) Prezentul articol se aplică fără a aduce atingere normelor comunitare cu privire la etichetarea nutrițională a produselor alimentare.

Articolul 8

(1) Cantitatea netă de produse alimentare preambalate este exprimată:

— în unități de volum pentru produsele lichide;

— în unități de masă pentru celelalte produse,

utilizând, după caz, litrul, centilitrul, mililitrul ori kilogramul sau gramul.

Dispozițiile comunitare și, în absența lor, dispozițiile de drept intern aplicabile anumitor produse alimentare determinate pot deroga de la această normă.

Procedura prevăzută la articolul 19 se aplică eventualelor dispoziții de drept intern.

(2) (a) Atunci când indicarea unui anumit tip de cantitate (de exemplu cantitate nominală, cantitate minimală, cantitate medie) este prevăzută de dispozițiile comunitare și, în absența acestora, de dispozițiile de drept intern, această cantitate este cantitatea netă în sensul prezentei directive.

Fără a aduce atingere informației prevăzute la articolul 24, statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre orice măsură adoptată în temeiul prezentului punct.

(b) Dispozițiile comunitare și, în absența lor, dispozițiile de drept intern pot, pentru anumite produse alimentare determinate care sunt clasificate în categorii pe cantitate, să prevadă alte indicații de cantitate.

Procedura prevăzută la articolul 19 se aplică eventualelor dispoziții de drept intern.

(c) Atunci când un preambalaj este constituit din două sau mai multe preambalaje individuale care conțin aceeași cantitate din același produs, indicarea cantității nete este dată menționând cantitatea netă conținută în fiecare ambalaj individual și numărul lor total. Aceste mențiuni nu sunt, cu toate acestea, obligatorii atunci când numărul total al ambalajelor individuale poate să fie ușor de văzut și de calculat din exterior și atunci când cel puțin o indicație a cantității nete din fiecare ambalaj individual poate să fie clar văzută din exterior.

(d) Atunci când un preambalaj este constituit din două sau mai multe ambalaje individuale care nu sunt considerate unități de vânzare, indicarea cantității nete este dată menționând cantitatea netă totală și numărul total de ambalaje individuale. Dispozițiile comunitare și, în absența lor, dispozițiile de drept intern pot să nu prevadă, pentru anumite produse alimentare, indicarea numărului total de ambalaje individuale.

Fără a aduce atingere informației prevăzute la articolul 24, statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre orice măsură adoptată în temeiul prezentului punct.

(3) În cazul produselor alimentare vândute în mod normal la bucată, statele membre pot să nu facă obligatorie menționarea cantității nete, sub rezerva ca numărul de bucăți să poată fi ușor de văzut și de calculat din exterior sau, în lipsă, ca el să fie identificat pe etichetă.

Fără a aduce atingere informației prevăzute la articolul 24, statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre orice măsură adoptată în temeiul prezentului alineat.

(4) Atunci când un produs alimentar solid este prezentat într-un lichid de acoperire, greutatea netă scursă a acestui produs alimentar este, de asemenea, indicată pe etichetă.

În sensul prezentului alineat, prin „lichide de acoperire” se înțeleg produsele menționate în continuare, eventual în amestecuri între ele și, de asemenea, atunci când ele se prezintă în stare congelată sau înghețată, cu condiția ca lichidul să nu fie decât accesoriu în raport cu elementele esențiale ale acestui preparat și să nu influențeze, în consecință, decisiv cumpărarea: apă, soluții apoase de săruri, saramuri, soluții apoase de acizi alimentari, oțet, soluții apoase de zaharuri, soluții apoase de alte substanțe sau materii edulcorante, sucuri de fructe sau de legume în cazul fructelor sau legumelor.

Această enumerare poate fi completată în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

Metode de control al greutății nete scurse sunt stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

(5) Indicarea cantității nete nu este obligatorie pentru produsele alimentare:

(a) care sunt supuse unor pierderi considerabile din volumul sau din masa lor și care sunt vândute la bucată sau cântărite în fața cumpărătorului;

(b) a căror cantitate netă este mai mică de 5 grame sau de 5 mililitri; această dispoziție nu se aplică, cu toate acestea, în cazul mirodeniilor și plantelor aromatice.

Dispozițiile comunitare și, în absența lor, dispozițiile de drept intern aplicabile anumitor produse alimentare pot, în mod excepțional și fără a împiedica informarea cumpărătorului, să prevadă praguri mai mari de 5 grame sau de 5 mililitri.

Fără a aduce atingere informației prevăzute la articolul 24, statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre orice măsură adoptată în temeiul prezentului alineat.

(6) Dispozițiile comunitare prevăzute la alineatul (1) paragraful al doilea, la alineatul (2) literele (b) și (d) și la alineatul (5) paragraful al doilea, sunt adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

Articolul 9

(1) Data de valabilitate minimă a unui produs alimentar este data până la care acest produs alimentar își păstrează proprietățile specifice în condiții de conservare corespunzătoare.

Aceasta este menționată în conformitate cu alineatele (2)-(5).

(2) Data este precedată de mențiunea:

— „a se consuma de preferință înainte de …”, atunci când data conține indicarea zilei;

— „a se consuma înainte de sfârșitul …”, în celelalte cazuri.

(3) Mențiunile prevăzute la alineatul (2) sunt însoțite:

— de data însăși sau

— de indicarea locului în care ea figurează pe etichetă.

În caz de nevoie, aceste mențiuni sunt completate cu indicații privind condițiile de conservare a căror respectare asigură valabilitatea indicată.

(4) Data se compune din indicarea, clar și în ordine, a zilei, lunii și anului.

Cu toate acestea, pentru produsele alimentare:

— a căror valabilitate este mai mică de trei luni, indicarea zilei și a lunii este suficientă;

— a căror valabilitate este mai mare de trei luni, dar nu depășește optsprezece luni, indicarea lunii și a anului este suficientă;

— a căror valabilitate este mai mare de optsprezece luni, indicarea anului este suficientă.

Modalitățile de indicare a datei pot fi precizate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

(5) Sub rezerva dispozițiilor comunitare care impun alte indicații de dată, menționarea datei de valabilitate nu este cerută în cazul:

— fructelor și legumelor proaspete, inclusiv cartofii, care nu au fost curățate, tăiate sau nu au făcut obiectul altor tratamente similare. Această derogare nu se aplică semințelor încolțite și altor produse similare, cum ar fi răsadurile de leguminoase;

— vinurilor, vinurilor licoroase, vinurilor spumoase, vinurilor aromatizate și produselor similare obținute din alte fructe decât strugurii, precum și băuturilor care corespund codurilor NC 2206 00 91, 2206 00 93 și 2206 00 99 și sunt fabricate din struguri sau din must de struguri;

— băuturilor care conțin 10 % sau mai mult alcool în volum;

— băuturilor răcoritoare nealcoolice, sucurilor din fructe, nectarurilor din fructe și băuturilor alcoolice în recipiente individuale mai mari de cinci litri, destinate a fi livrate colectivităților;

— produselor de panificație și de patiserie care, prin natura lor, sunt consumate în mod normal într-un răstimp de douăzeci și patru de ore după fabricare;

— oțeturilor;

— sării de bucătărie;

— zaharurilor în stare solidă;

— produselor de cofetărie care constau aproape exclusiv din zaharuri aromatizate și/sau colorate;

— gumelor de mestecat și produselor similare de mestecat;

— dozelor individuale de glazuri alimentare.

Articolul 10

(1) În cazul produselor alimentare foarte perisabile din punct de vedere microbiologic și care, datorită acestui fapt, pot prezenta, după o scurtă perioadă, un pericol imediat pentru sănătatea umană, data de valabilitate minimă se înlocuiește cu data limită de consum.

(2) Data trebuie să fie precedată de termenii:

— în limba spaniolă: „fecha de caducidad”;

— în limba daneză: „sidste anvendelsesdato”;

— în limba germană: „verbrauchen bis”;

— în limba greacă: „ανάλωση μέχρι”;

— în limba engleză: „use by”;

— în limba franceză: „à consommer jusqu'au”;

— în limba italiană: „da consumare entro”;

— în limba olandeză: „te gebruiken tot”;

— în limba portugheză: „a consumir até”;

— în limba finlandeză: „viimeinen käyttöajankohta”;

— în limba suedeză: „sista förbrukningsdag”.

Acești termeni trebuie să fie urmați:

— fie de data însăși,

— fie de o referință la locul în care data este indicată pe etichetă.

Aceste informații sunt urmate de o descriere a condițiilor de conservare care trebuie respectate.

(3) Data se compune din indicarea clar și în ordine a zilei, lunii și eventual a anului.

(4) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2), se poate decide în anumite cazuri dacă cerințele prevăzute la alineatul (1) sunt îndeplinite.

Articolul 11

(1) Modul de folosire a unui produs alimentar trebuie să fie indicat astfel încât să permită o utilizare corespunzătoare a acestui produs.

(2) Dispozițiile comunitare și, în absența lor, dispozițiile de drept intern pot stabili, pentru anumite produse alimentare, norme în conformitate cu care trebuie să fie indicat modul de folosire.

Procedura prevăzută la articolul 19 se aplică eventualelor dispoziții de drept intern.

Dispozițiile comunitare prevăzute de prezentul alineat sunt adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

Articolul 12

Normele privind menționarea titlului alcoolmetric al volumului sunt stabilite, în ceea ce privește produsele corespunzătoare pozițiilor 22.04 și 22.05 din tariful vamal comun, de dispozițiile comunitare speciale aplicabile acestor produse.

Pentru celelalte băuturi care conțin mai mult de 1,2 % în volum, acestea sunt stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

Articolul 13

(1) (a) Atunci când produsele alimentare sunt preambalate, mențiunile prevăzute la articolul 3 și articolul 4 alineatul (2) figurează pe preambalaj sau pe o etichetă atașată acestuia.

(b) Prin derogare de la litera (a) și fără să aducă atingere dispozițiilor comunitare cu privire la cantitățile nominale, atunci când produsele alimentare preambalate sunt:

— destinate consumatorului final, dar comercializate într-o etapă anterioară vânzării către acesta și atunci când această etapă nu este vânzarea către o colectivitate;

— destinate a fi livrate colectivităților pentru a fi preparate, prelucrate, fracționate sau debitate,

menţiunile prevăzute la articolele 3 şi 4 alineatul (2), pot figura doar pe documentele comerciale care se referă la acestea, atunci când este sigur că aceste documente, care cuprind toate menţiunile de etichetare, fie însoţesc produsele alimentare la care se referă, fie au fost trimise înaintea livrării sau în acelaşi timp cu aceasta;

(c) În cazurile vizate la litera (b), menţiunile prevăzute la articolul 3 alineatul (1) punctele 1, 5 şi 7, precum şi, dacă este cazul, şi cele prevăzute la articolul 10 figurează, de asemenea, pe ambalajul exterior în care produsele alimentare sunt prezentate în momentul comercializării.

(2) Menţiunile prevăzute la articolul 3 şi articolul 4 alineatul (2) sunt uşor de înţeles şi plasate într-un loc accesibil astfel încât să fie uşor vizibile, lizibile şi să nu poată fi şterse.

Acestea nu trebuie în nici un caz să fie disimulate, ascunse sau separate de alte indicaţii sau imagini.

(3) Menţiunile enumerate la articolul 3 alineatul (1) punctele 1, 4, 5 şi 10 figurează în acelaşi câmp vizual.

Această obligaţie poate fi extinsă la menţiunile prevăzute la articolul 4 alineatul (2).

(4) În cazul buteliilor de sticlă destinate reutilizării, care au un marcaj de neşters şi care, datorită acestui fapt, nu poartă nici etichetă, nici inel, nici manşetă, precum şi al ambalajelor sau recipientelor a căror cea mai mare faţă are o suprafaţă mai mică de 10 cm^2, numai menţiunile enumerate la articolul 3 alineatul (1) punctele 1, 4 şi 5 trebuie să fie indicate.

Alineatul (3) nu se aplică în acest caz.

(5) Irlanda, Ţările de Jos şi Regatul Unit pot prevedea derogări de la articolul 3 alineatul (1) şi de la alineatul (3) din prezentul articol pentru lapte şi produsele lactate care sunt ambalate în butelii din sticlă destinate reutilizării.

Acestea comunică Comisiei orice măsură adoptată în temeiul primului paragraf.

Articolul 14

Pentru produsele alimentare prezentate ne-preambalate la vânzare către consumatorul final şi către colectivităţi sau pentru produsele alimentare ambalate pe locurile de vânzare la cererea cumpărătorului sau preambalate în vederea vânzării lor imediate, statele membre stabilesc normele de aplicare în conformitate cu care menţiunile prevăzute la articolul 3 şi articolul 4 alineatul (2) sunt indicate.

Ele pot să nu facă obligatorii aceste menţiuni sau unele dintre ele, cu condiţia să se asigure informarea cumpărătorului.

Articolul 15

Prezenta directivă nu aduce atingere dispoziţiilor legislaţiilor interne care, în absenţa dispoziţiilor comunitare, reglementează în mod mai puţin riguros etichetarea anumitor produse alimentare prezentate în ambalaje de fantezie, cum ar fi figurinele sau articolele „suveniruri".

Articolul 16

(1) Statele membre veghează la interzicerea pe teritoriul lor a comerţului cu produsele alimentare pentru care menţiunile prevăzute la articolul 3 şi articolul 4 alineatul (2) nu figurează într-o limbă înţeleasă uşor de consumator, cu excepţia cazului în care informarea consumatorului este efectiv asigurată prin alte măsuri, care sunt stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2), pentru una sau mai multe menţiuni de etichetare.

(2) Statul membru în care produsul este comercializat poate, respectând normele tratatului, să impună pe teritoriul său ca aceste menţiuni de etichetare să figureze cel puţin într-una sau mai multe limbi dintre limbile oficiale ale Comunităţii.

(3) Alineatele (1) şi (2) nu se opun ca aceste menţiuni de etichetare să figureze în mai multe limbi.

Articolul 17

Statele membre se abţin să stabilească cerinţe mai detaliate decât cele prevăzute deja la articolele 3 - 13, în ceea ce priveşte modalităţile în conformitate cu care menţiunile prevăzute la articolul 3 şi articolul 4 alineatul (2) trebuie să fie indicate.

Articolul 18

(1) Statele membre nu pot interzice comerţul cu produsele alimentare conforme normelor prezentei directive prin aplicarea dispoziţiilor de drept intern nearmonizate care reglementează etichetarea şi prezentarea anumitor produse alimentare sau a produselor alimentare în general.

(2) Alineatul (1) nu se aplică dispoziţiilor de drept intern nearmonizate justificate de motive:

— de protecţie a sănătăţii publice;

— de reprimare a fraudelor, cu condiţia ca aceste dispoziţii să nu fie de natură să împiedice aplicarea definiţiilor şi normelor stabilite de prezenta directivă;

— de protecţie a proprietăţii industriale şi comerciale, a indicaţiilor de proveniență, a denumirilor de origine şi de reprimare a concurenţei neloiale.

Articolul 19

În cazul în care se face referinţă la prezentul articol, se aplică următoare procedură dacă un stat membru consideră necesar să adopte o nouă legislaţie.

Acesta comunică Comisiei şi altor state membre măsurile avute în vedere precizând motivele care le justifică. Comisia consultă statele membre în cadrul Comitetului permanent pentru produse alimentare instituit prin Decizia 64/414/CEE a Consiliului [1], atunci când ea consideră utilă această consultare sau atunci când un stat membru solicită acest lucru.

Statul membru poate lua măsurile respective numai după trei luni de la această comunicare şi cu condiţia să nu fi primit un aviz contrar din partea Comisiei.

[1] JO L 291, 29.11.1969, p. 9.

În acest ultim caz și înainte de sfârșitul termenului menționat anterior, Comisia angajează procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2) pentru a se decide dacă măsurile respective pot fi puse în aplicare, dacă este cazul, cu ajutorul modificărilor corespunzătoare.

Articolul 20

(1) Comisia este sprijinită de Comitetul permanent pentru produse alimentare, denumit în continuare „comitet".

(2) În cazul în care se face referire la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, cu respectarea dispozițiilor articolului 8 din aceasta.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE este stabilită la trei luni.

(3) Comitetul își stabilește regulamentul de procedură.

Articolul 21

Atunci când măsurile tranzitorii se dovedesc necesare pentru a facilita aplicarea prezentei directive, acestea sunt adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 20 alineatul (2).

Articolul 22

Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor comunitare deja adoptate la 22 decembrie 1978 și referitoare la etichetarea și prezentarea anumitor produse alimentare.

Orice modificare necesară pentru armonizarea prezentelor dispoziții cu normele stabilite de prezenta directivă este decisă în conformitate cu procedura aplicabilă fiecărei dispoziții în cauză.

Articolul 23

Prezenta directivă nu se aplică produselor destinate a fi exportate în afara Comunității.

Articolul 24

Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 25

Prezenta directivă se aplică, de asemenea, departamentelor franceze de peste mări.

Articolul 26

(1) Directiva 79/112/CEE, astfel cum a fost modificată prin directivele care figurează în anexa IV partea A, se abrogă, fără să aducă atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele de transpunere care figurează în anexa IV partea B.

(2) Trimiterile la directiva abrogată se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă și trebuie interpretate conform tabelului de corespondență care figurează în anexa V.

Articolul 27

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 28

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 20 martie 2000.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
N. FONTAINE	J. GAMA

ANEXA I

CATEGORIILE DE INGREDIENTE PENTRU CARE INDICAREA CATEGORIEI O POATE ÎNLOCUI PE CEA A NUMELUI SPECIFIC

Definiție	*Desemnare*
Uleiuri rafinate, altele decât uleiul de măsline	„Ulei”, completată: — fie prin calificativul, după caz, „vegetal” sau „animal”, — fie prin indicarea originii specifice vegetale sau animale. Calificativul „hidrogenat” trebuie să însoțească mențiunea unui ulei hidrogenat.
Grăsimi rafinate	„Grăsime” sau „materie grasă”, completată: — fie prin calificativul, după caz, „vegetală” sau „animală”, — fie prin indicarea originii specifice vegetale sau animale. Calificativul „hidrogenată” trebuie să însoțească mențiunea unei grăsimi hidrogenate.
Amestecuri de făină provenind din două sau mai multe specii de cereale	„Făină”, urmată de enumerarea speciilor de cereale din care provine în ordinea descrescătoare a ponderii
Amidon și fecule native și amidoane modificate pe cale fizică sau enzimatică	„Amidon(oane)/Fecule”
Orice specie de pește atunci când peștele constituie un ingredient al altui produs alimentar și sub rezerva că denumirea și prezentarea acestui produs nu se referă la o specie anume de pește	„Pește(i)”
Orice tip de brânză atunci când brânza sau amestecul de brânzeturi constituie un ingredient al altui produs alimentar și sub rezerva că denumirea și prezentarea acestui produs nu se referă la un tip anume de brânză	„Brânză(eturi)”
Orice mirodenie care nu depășește 2 % din greutatea produsului	„Mirodenii” sau „amestec de mirodenii”
Orice plante sau părți de plante aromatice care nu depășesc 2 % din greutatea produsului	„Plantă(e) aromatică(e)” sau „amestec(uri) de plante aromatice”
Orice preparate de gume utilizate în fabricarea gumei de bază pentru gumele de mestecat	„Gumă bază”
Pesmet de orice origine	„Pesmet”
Orice categorie de zaharoze	„Zahăr”
Dextroză anhidră sau monohidrată	„Dextroză”
Sirop de glucoză și sirop de glucoză deshidratat	„Sirop de glucoză”
Toate proteinele din lapte (cazeine, cazeinate și proteine din zer și din lactoseruri) și amestecurile lor	„Proteine din lapte”
Unt de cacao de presiune, de evacuare sau rafinat	„Unt de cacao”
Toate fructele zaharisite care nu depășesc 10 % din greutatea produsului	„Fructe zaharisite”
Orice amestec de legume care nu depășește 10 % din greutatea produsului	„Legume”
Toate tipurile de vinuri precum celor definite de Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind organizarea comună a pieței vitivinicole ([1])	„Vin”

([1]) JO L 179, 14.7.1999, p. 1.

ANEXA II

CATEGORII DE INGREDIENTE CARE SUNT OBLIGATORIU DESEMNATE SUB NUMELE CATEGORIEI LOR, URMAT DE NUMELE LOR SPECIFIC SAU DE NUMĂRUL CE

Colorant	Amidon modificat [1]
Conservant	Îndulcitor
Antioxidant	Pudră de dospit
Emulsifiant	Antispumant
Agent de îngroșare	Agent de glazare
Gelatinizant	Săruri de topire [2]
Stabilizator	Agent de tratare a făinii
Exhaustor de gust	Întăritor
Acidifiant	Umezitor
Corector de aciditate	Agent de încărcare
Antiaglomerant	Gaz propulsor

[1] Indicarea denumirii specifice sau a numărului CE nu este solicitată.
[2] Numai în cazul brânzeturilor topite și al produselor pe bază de brânză topită.

ANEXA III

DENUMIREA AROMELOR ÎN LISTA DE INGREDIENTE

(1) Aromele sunt desemnate fie sub numele de „aromă(e)”, fie sub o denumire mai specifică sau o descriere a aromei.

(2) Termenul „natural” sau orice expresie care are o semnificație sensibil echivalentă nu poate fi utilizată decât pentru aromele a căror parte aromatizantă conține exclusiv substanțe aromatizante astfel cum sunt definite la articolul 1 alineatul (2) litera (b) punctul (i) din Directiva 88/388/CEE a Consiliului din 22 iunie 1988 privind armonizarea legislațiilor statelor membre în domeniul aromelor destinate a fi folosite în produsele alimentare și al materiilor de bază pentru producerea lor [1] și/sau al preparatelor aromatizante, astfel cum sunt definite la articolul 1 alineatul (2) litera (c) din directiva menționată.

(3) Dacă denumirea aromei conține o trimitere la natura sau la originea vegetală sau animală a substanțelor utilizate, termenul „natural” sau orice altă expresie care are o semnificație sensibil echivalentă nu poate fi utilizată decât dacă partea aromatizantă a fost izolată prin procedee fizice corespunzătoare sau prin procedee enzimatice sau microbiologice ori prin procedee tradiționale de preparare a produselor alimentare numai sau aproape numai plecând de la produsul alimentar sau de la sursa de arome respectivă.

[1] JO L 184, 15.7.1988, p. 61. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 91/71/CEE a Comisiei (JO L 42, 15.2.1991, p. 25).

ANEXA IV

PARTEA A

DIRECTIVĂ ABROGATĂ CU MODIFICĂRILE SALE SUCCESIVE

(menționate la articolul 26)

Directiva 79/112/CEE a Consiliului (JO L 33, 8.2.1979, p. 1)

Directiva 85/7/CEE a Consiliului (JO L 2, 3.1.1985, p. 22), numai articolul 1 punctul 9

Directiva 86/197/CEE a Consiliului (JO L 144, 29.5.1986, p. 38)

Directiva 89/395/CEE a Consiliului (JO L 186, 30.6.1989, p. 17)

Directiva 91/72/CEE a Comisiei (JO L 42, 15.2.1991, p. 27)

Directiva 93/102/CE a Comisiei (JO L 291, 25.11.1993, p. 14)

Directiva 95/42/CE a Comisiei (JO L 182, 2.8.1995, p. 20)

Directiva 97/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 43, 14.2.1997, p. 21)

PARTEA B

LISTA TERMENELOR DE TRANSPUNERE ÎN DREPTUL INTERN

(menționate la articolul 26)

Directiva	Data limită de transpunere	Admiterea comerțului cu produse conforme cu prezenta directivă	Interdicția comerțului cu produse care nu sunt conforme cu prezenta directivă
79/112/CEE		22 decembrie 1980	22 decembrie 1982
85/7/CEE			
86/197/CEE		1 mai 1988	1 mai 1989
89/395/CEE		20 decembrie 1990	20 iunie 1992
91/72/CEE		30 iunie 1992	1 ianuarie 1994
93/102/CE	30 decembrie 1994	1 ianuarie 1995	30 iunie 1996
95/42/CE			
97/4/CE		14 august 1998	14 februarie 2000

ANEXA V

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 79/112/CEE	Prezenta directivă
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2	Articolul 2
Articolul 3 alineatul (1) punctul 1	Articolul 3 alineatul (1) punctul 1
Articolul 3 alineatul (1) punctul 2	Articolul 3 alineatul (1) punctul 2
Articolul 3 alineatul (1) punctul 2a	Articolul 3 alineatul (1) punctul 3
Articolul 3 alineatul (1) punctul 3	Articolul 3 alineatul (1) punctul 4
Articolul 3 alineatul (1) punctul 4	Articolul 3 alineatul (1) punctul 5
Articolul 3 alineatul (1) punctul 5	Articolul 3 alineatul (1) punctul 6
Articolul 3 alineatul (1) punctul 6	Articolul 3 alineatul (1) punctul 7
Articolul 3 alineatul (1) punctul 7	Articolul 3 alineatul (1) punctul 8
Articolul 3 alineatul (1) punctul 8	Articolul 3 alineatul (1) punctul 9
Articolul 3 alineatul (1) punctul 9	Articolul 3 alineatul (1) punctul 10
Articolul 3 alineatele (2) și (3)	Articolul 3 alineatele (2) și (3)
Articolul 4	Articolul 4
Articolul 5	Articolul 5
Articolul 6 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 6 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 6 alineatul (4) literele (a) și (b)	Articolul 6 alineatul (4) literele (a) și (b)
Articolul 6 alineatul (4) litera (c) punctul (i)	Articolul 6 alineatul (4) litera (c) punctul (i)
Articolul 6 alineatul (4) litera (c) punctul (ii) prima liniuță	Articolul 6 alineatul (4) litera (c) punctul (ii)
Articolul 6 alineatul (4) litera (c) punctul (ii) a doua liniuță	Articolul 6 alineatul (4) litera (c) punctul (iii)
Articolul 6 alineatul (4) litera (d)	Articolul 6 alineatul (4) litera (d)
Articolul 6 alineatul (5) litera (a)	Articolul 6 alineatul (5)
Articolul 6 alineatul (5) litera (b)	Articolul 6 alineatul (6)
Articolul 6 alineatul (6)	Articolul 6 alineatul (7)
Articolul 6 alineatul (7) primul paragraf	Articolul 6 alineatul (8) primul paragraf
Articolul 6 alineatul (7) paragraful al doilea, prima și a doua liniuță	Articolul 6 alineatul (8) paragraful al doilea literele (a) și (b)
Articolul 6 alineatul (8)	Articolul 6 alineatul (9)
Articolul 7	Articolul 7
Articolul 8 alineatele (1) – (5)	Articolul 8 alineatele (1) – (5)
Articolul 8 alineatul (6)	-
Articolul 8 alineatul (7)	Articolul 8 alineatul (6)
Articolul 9 alineatele (1) – (4)	Articolul 9 alineatele (1) – (4)
Articolul 9 alineatul (5)	-
Articolul 9 alineatul (6)	Articolul 9 alineatul (5)
Articolul 9a	Articolul 10
Articolul 10	Articolul 11
Articolul 10a	Articolul 12
Articolul 11 alineatele (1) și (2)	Articolul 13 alineatele (1) și (2)
Articolul 11 alineatul (3) litera (a)	Articolul 13 alineatul (3)
Articolul 11 alineatul (3) litera (b)	-
Articolul 11 alineatul (4)	Articolul 13 alineatul (4)
Articolul 11 alineatul (5)	-
Articolul 11 alineatul (6)	Articolul 13 alineatul (5) primul paragraf
Articolul 11 alineatul (7)	Articolul 13 alineatul (5) paragraful al doilea
Articolele 12 și 13	Articolul 14 și 15
Articolul 13a	Articolul 16
Articolul 14 și 15	Articolul 17 și 18
Articolul 16 punctul 1	-
Articolul 16 punctul 2	Articolul 19
Articolul 17 primul paragraf	Articolul 20 alineatul (1)
Articolul 17 paragraful al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea	Articolul 20 alineatul (2)

Directiva 79/112/CEE	Prezenta directivă
Articolul 18	-
Articolele 19, 20 și 21	Articolele 21, 22 și 23
Articolul 22 alineatele (1), (2) și (3)	-
Articolul 22 alineatul (4)	Articolul 24
Articolul 23	-
Articolul 24	Articolul 25
Articolul 25	-
Articolul 26	-
-	Articolul 26
-	Articolul 27
-	Articolul 28
Anexa I	Anexa I
Anexa II	Anexa II
Anexa III	Anexa III
-	Anexa IV
-	Anexa V